

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

LỆNH HỒ XUNG GIẢI CỨU NI CÔ

Định Dật hỏi:

- Gã là người Ngũ nhạc kiếm phái ư?

Nghi Lâm đáp:

- Sư phụ! Y chính là Lệnh Hồ đại ca đó.

Định Dật, Thiên Môn, Dư Thượng Hải, Hà Tam Thất, Quan tiên sinh, Lưu Chính Phong đều le lên:

- ủa!

Lao Đức Nặc thở phào một cái nhẹ nhõm.

Mọi người trong nhà hoa sảnh cũng đoán người đó là Lệnh Hồ Xung, nhưng chờ chính miệng Nghi Lâm nói ra mới xác định được.

Nghi Lâm kể tiếp:

- Đệ tử nghe tiếng Điền Bá Quang kêu réo trở về gần đến nơi thì kinh hãi vô cùng! Lệnh Hồ đại ca nói một câu "xin lỗi" rồi ôm đệ tử chạy ra ngoài sơn động, ẩn vào trong đám cỏ rậm. Vừa ẩn xong thì Điền Bá Quang tiến vào sơn động. Gã kiếm không thấy đệ tử liền nổi nóng, ngoác miệng ra mà thóa mạ. Gã vung ra nhiều câu lạ tai đệ tử không hiểu được. Gã cầm thanh kiếm gãy của đệ tử chạy ra phát cỏ. May đêm hôm ấy trời mưa, trăng sao mờ mịt, gã không nhìn thấy bọn đệ tử. Nhưng gã đoán chắc chưa trốn xa được và chỉ ẩn núp gần đầu đây, nên gã không ngớt phát cỏ tìm kiếm. Có lần thanh kiếm lướt qua đầu đệ tử chỉ còn cách vài tấc. Gã vừa phát cỏ vừa chửi bới om sòm, tiến về phía trước tiếp tục tìm kiếm.

Nghi Lâm bỗng buông tiếng thở dài kể tiếp:

- Đột nhiên đệ tử thấy từng giọt nước nóng nhỏ xuống mặt, đồng thời ngửi thấy mùi máu tanh thì giật mình kinh hãi, khê hỏi:

- Đại ca bị thương rồi chăng?

Y liền đưa tay ra bịt miệng đệ tử. Hồi lâu thấy Điền Bá Quang phát cỏ mỗi lúc một xa. Y mới trả lời:

- Không có gì đáng ngại.

Rồi buông tay ra. Đệ tử nói:

- Đại ca bị thương khá nặng, phải cầm máu mới được. Tiểu muội có mang thuốc "Thiên hương đoạn tục giao".

Y gạt đi:

- Chớ có lên tiếng để thằng cha kia phát giác chỗ mình ẩn. Y đưa tay lên bịt chỗ vết thương. Lát sau Điền Bá Quang quay về lớn tiếng:

- Ha ha! Té ra cô ở chỗ này mà bây giờ ta mới trông thấy. Cô đứng lên đi thôi!

Vẻ mặt Nghi Lâm lúc này cũng tái đi, dường như cô nhớ lại lúc đó mà chưa hết khiếp sợ. Cô kể tiếp:

- Đệ tử nghe Điền Bá Quang nói là đã trông thấy mình thì là thâm "Thôi chết rồi" và toan đứng lên, nhưng cặp giò không nhúc nhích được.

Định Dật sư thái ngắt lời:

- Thế thì người mắc mưu đó. Điền Bá Quang chưa trông thấy đã định gạt người đó.

Nghi Lâm nói:

- Đúng thế! Lúc ấy sư phụ không ở tại chỗ mà sao cũng biết?

Định Dật đáp:

- Cái đó có khó gì mà chẳng đoán ra? Nếu hần nhìn thấy các người thật thì chạy tới vung đao chém chết Lệnh Hồ Xung còn la gọi làm chi? Thế đủ biết thằng lỏi Xung Hư cũng chẳng có kiến thức gì.

Nghi Lâm lắc đầu cãi:

- Không phải! Lệnh Hồ đại ca cũng đoán được. Y đưa tay ra để bịt miệng đệ tử, vì y sợ đệ tử khiếp sợ la lên. Điền Bá Quang la lối một lúc vẫn thấy yên lặng gã lại tiếp tục phát cổ tìm kiếm. Lệnh Hồ chờ gã đi xa rồi mới ghe tai nói thâm:

- Sư muội! Nếu chúng ta còn nấn nà được nửa giờ nữa thì những huyết đạo của sư muội bị phong tỏa khí huyết sẽ lưu thông được và ta có thể giải khai cho. Nhưng Điền Bá Quang nhất định sẽ quay lại và lần sau ta e rằng khó trốn thoát. Chúng ta thử mạo hiểm vào trong sơn động ẩn lánh...

Cô nói tới đây thì Quan tiên sinh, Hà Tam Thất và Lưu Chính Phong ba người đều vỗ tay một cái. Quan tiên sinh nói:

- Hay lắm! Thằng nhỏ này thật có đóm lược và có kiến thức.

Nghi Lâm nói:

- Đệ tử nghe Lệnh Hồ đại ca bảo vào trong động ẩn nấp thì trong lòng kinh hãi vô cùng, nhưng lúc đó đệ tử rất khâm phục y. Y đã nói vậy tất là không lầm, liền đáp:

- Được lắm!

Y liền bồng đệ tử tiến vào sơn động rồi đặt đệ tử xuống đất. Đệ tử nói:

- Trong núi tiểu muội có "thiên hương đoạn tục giao" là thứ thuốc trị thương rất linh nghiệm. Xin đại ca lấy bôi vào vết thương.

Y liền đáp:

- Hiện giờ không tiện, chờ cho chân tay sư muội vận động được sẽ lấy cho tiểu huynh.

Y rút kiếm cắt một miếng tay áo buộc lấy vai bên trái. Bấy giờ đệ tử mới hiểu là Lệnh Hồ đại ca vì bảo vệ cho đệ tử mà lúc ẩn trong đám cỏ rậm đã bị lưỡi kiếm phát cỏ hót trúng đầu vai bên trái y. Lúc đó y nhịn đau không cử động mà cũng không bật

tiếng rên la, lại ở trong bóng tối nên Điền Bá Quang không phát giác ra. Trong lòng đệ tử rất áy náy. Đệ tử không hiểu lấy thuốc ra có điều chi không tiện?...

Định Dật hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Thế này thì ra Lệnh Hồ Xung là con người chính nhân quân tử.

Nghi Lâm trở cặp mắt trong suốt ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Lệnh Hồ đại ca dĩ nhiên là người tốt hạng nhất. Y chưa từng quen biết đệ tử mà đã quên cả tính mạng để cứu đệ tử.

Dư Thượng Hải lạnh lùng nói:

- Tuy người chưa từng quen biết gã nhưng e rằng gã đã thấy mặt người rồi. Không thì vì lẽ gì mà gã lại hy sinh cho người đến thế?

Nghi Lâm nói:

- Không phải. Y nói chưa từng gặp qua đệ tử. Lệnh Hồ đại ca nhất định không nói dối đệ tử. Đệ tử nhất quyết y không biết đệ tử.

Mấy câu nói của cô rất cả quyết, tuy giọng nói ôn nhu mà chắc như đinh đóng cột. Mọi người thấy cô kiên quyết nên cũng đem lòng tin tưởng.

Dư Thượng Hải nghĩ bụng:

- Thằng cha Lệnh Hồ Xung là một tên ác ôn lớn mật, gã đã chẳng sợ trời, sợ đất thì hẵn làm càn, làm bậy. Chắc gã cố ý cùng Điền Bá Quang tử đấu một phen để nổi tiếng trong võ lâm.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Lệnh Hồ đại ca buộc vết thương rồi lại nắn bóp huyết "Kiên Trinh" và huyết "Hoàn Khiêu" của đệ tử cho máu huyết lưu thông. Chẳng bao lâu đệ tử nghe bên ngoài động có tiếng sột soạt mỗi lúc một gần. Điền Bá Quang đang vung kiếm bạt thảo quay về đến cửa sơn động. Đệ tử trống ngực đánh thành thành. Sau gã tiến vào trong động rồi ngồi phệt xuống đất không nói gì. Đệ tử phải nín thở, thì đột nhiên huyết "Kiên Trinh" lại đau nhói lên. Đệ tử vô ý khẽ la lên một tiếng, thế là hỏng bét. Điền Bá Quang cười khảnh khách, rảo bước tiến lại, Lệnh Hồ đại ca ngồi một bên vẫn không nhúc nhích. Điền Bá Quang bật lên tiếng đặc ý nói:

- Con cừu non này té ra người vẫn nấp lại trong động.

Gã đưa tay ra toan nắm lấy đệ tử thì nghe đánh véo một tiếng. Gã đã bị Lệnh Hồ đại ca đâm trúng một kiếm. Đáng tiếc là nhát kiếm đâm không trúng yếu huyết. Điền Bá Quang nhảy lùi vội ra phía sau. Gã rút thanh đao ở sau lưng ra. Trong bóng tối nghe đánh vèo một tiếng. Gã vung đao chém Lệnh Hồ đại ca. Đao kiếm đụng nhau bật tiếng choang rùng rợn. Rồi hai người bắt đầu động thủ. Hai bên cùng không trông thấy nhau chỉ ngấm ngấm ra chiêu. Hai người qua lại mấy chiêu rồi đều nhảy lùi lại phía sau. Đệ tử chỉ nghe tiếng hô hấp của họ, trong lòng hồi hộp vô cùng.

Thiên Môn đạo nhân đột nhiên hỏi xen vào:

- Lệnh Hồ Xung cùng Điền Bá Quang đánh nhau bao nhiêu hiệp?

Nghi Lâm đáp:

- Lúc ấy đệ tử rất hoang mang nên cũng không biết hai người đấu bao lâu. Chỉ nghe Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Người đứng là người của phái Hoa Sơn. Hoa Sơn kiếm pháp không địch nổi ta đâu! Tên họ người là chi?

Lệnh Hồ đại ca đáp:

- Ngũ nhạc kiếm phái kiếm pháp như cây liên cành. Hoa Sơn cũng vậy mà Hằng Sơn cũng thế. Cả hai phái đều đối đầu với tên thâm tặc như người...

Lệnh Hồ đại ca chưa dứt lời. Điền Bá Quang đã tấn công ngay. Nguyên gã muốn dẫn dụ cho Lệnh Hồ đại ca lên tiếng định biết chỗ nào. Hai người giao thủ mấy hiệp nữa Lệnh Hồ đại ca bỗng la lên một tiếng "úi chao". Y bị thương rồi! Điền Bá Quang cười nói:

- Ta đã bảo Hoa Sơn kiếm pháp không phải là đối thủ của ta mà. Dù sư phụ người là Nhạc lão nhi có thân hành đến đây cũng không địch nổi ta.

Lệnh Hồ đại ca không nói gì nữa. Lúc trước đầu vai đệ tử đau nhói lên thì ra huyết "Kiên Trinh" được giải khai. Bây giờ huyết "Hoàn Khiêu" cũng đau buốt. Đệ tử gắng gượng lom côm bò dậy đưa tay ra sờ soạng mặt đất để tìm thanh kiếm gãy, vì trong bụng hoang mang, đệ tử quên rằng thanh kiếm đó Điền Bá Quang cầm đi rồi. Lệnh Hồ đại ca nghe có tiếng động thì cả mừng nói:

- Huyết đạo của sư muội giải khai được rồi. Chạy mau đi! Chạy mau đi!

Đệ tử đáp:

- Sư huynh! Tiểu muội cùng sư huynh hiệp lực liều mạng cùng tên ác nhân này.

Lệnh Hồ đại ca đáp:

- Sư muội đi đi! Dù chúng ta có hiệp lực cũng không địch nổi gã đâu.

Điền Bá Quang cười nói:

- Người biết thế là hay. Tội gì mà hy sinh chết uống. Hối ôi! ta rất bội phục người cũng là một vị anh hùng hảo hán. Tên họ người là gì?

Lệnh Hồ đại ca đáp:

- Người muốn hỏi "tôn tính đại danh" ta ư? Ta nói cho người nghe cũng chẳng hề chi. Nhưng người nói một cách vô lễ như vậy lão tử không thềm trả lời.

Nghi Lâm quay lại nhìn Định Dật hỏi:

- Sư phụ! Sư phụ tính có đáng tức cười không? Lệnh Hồ đại ca không phải là gia gia gã mà lại tự xưng là lão tử.

Định Dật hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Đó là lời nói thô tục của người thôn quê hay dùng để thóa mạ nhau chứ không phải là lão tử thật.

Nghi Lâm nói:

- à ra thế đấy!

Lệnh Hồ đại ca lại nói:

- Sư muội! Sư muội chạy mau qua Hành Sơn. Bạn hữu chúng ta đều ở đó. Chắc tên ác tặc này không dám đến đó kiếm sư muội đâu.

Đệ tử liền đáp:

- Tiểu muội mà đi gã giết chết đại ca thì sao?

Lệnh Hồ đại ca nói:

- Gã không giết nổi tiểu huynh đâu. Tiểu huynh cầm chân gã, sao sư muội còn không chạy lên? ủa chao!

Mấy tiếng chát chát lại vang lên. Dao kiếm hai bên đụng nhau. Lệnh Hồ đại ca bị trọng thương thêm một chỗ. Y ra vẻ bồn chồn thúc giục:

- Sư muội mà không chạy đi thì ta mắng cho bây giờ!

Bây giờ đệ tử đã sờ được thanh kiếm gãy mà Điền Bá Quang vút xuống đất, liền la lên:

- Hai người chúng ta đánh một mình gã.

Điền Bá Quang cười nói:

- Càng hay! Điền Bá Quang này một người một đao dám đấu với cả hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn.

Lệnh Hồ đại ca quả nhiên buông lời thóa mạ:

- Con tiểu ni cô ngu ngốc này thật dốt như con bò! Người không chạy đi cho mau, lần sau ta còn gặp người sẽ xẻo tai người đó.

Điền Bá Quang cười ha hả nói:

- Tiểu ni cô đó không bỏ được ta, nên y không chịu đi.

Lệnh Hồ đại ca tức tối quát hỏi:

- Người có đi hay không?

Đệ tử đáp:

- Không đi!

Lệnh Hồ đại ca nói:

- Nếu người còn không đi thì ta thóa mạ cả sư phụ người nữa. Định Nhân ni cô thật là mù già hồ đồ, dạy giở ra con nhỏ hồ đồ này.

Đệ tử đáp:

- Định Nhân sư bá không phải là sư phụ tiểu muội.

Lệnh Hồ đại ca liền bảo:

- Giỏi lắm! Người mà còn không chạy đi thì ta thóa mạ cả đến mục Định Dật hồ đồ...

Định Dật sa sầm nét mặt trông rất khó coi.

Nghi Lâm vội nói:

- Sư phụ! Sư phụ đừng nóng giận vì y muốn đệ tử chạy thoát mà nói thế, chứ không phải y thóa mạ sư phụ thật sự.

Nghi Lâm kể tiếp: Đệ tử liên bảo y:

- Tiểu muội hồ đồ gần đở là tự tâm tánh, đâu có phải tại sư phụ giáo huấn?

Đột nhiên Điền Bá Quang lạng đến bên mình đệ tử giờ tay ra điểm huyết. Trong bóng tối chẳng nhìn thấy gì, đệ tử vùng kiếm chém loạn lên, bức bách gã phải lui ra.

Lệnh Hồ đại ca lại nói:

- Ta còn nhiều câu khó nghe nữa để mà thóa mạ sư phụ ngươi... Ngươi có sợ không?

Đệ tử liên bảo:

- Đại ca đừng thóa mạ nữa, chúng ta cùng trốn đi!

Lệnh Hồ đại ca xẵng giọng:

- Ngươi ở bên ta làm vướng víu chân tay không phát huy được Hoa Sơn kiếm pháp đến chỗ tuyệt diệu. Ngươi đi đi là ta giết được tên ác ôn này.

Điền Bá Quang cười ha ha nói:

- Ngươi thật là đa tình, đa nghĩa với vị tiểu ni cô này. Đáng tiếc ta không biết tên họ ngươi là gì?

Đệ tử nghĩ tên ác nhân ấy nói vậy cũng phải lên tiếng hỏi:

- Vị sư huynh ở phái Hoa Sơn kia! Sư huynh họ tên gì xin cho tiểu muội hay để về Hằng Sơn trình sư phụ là sư huynh đã cứu mạng cho tiểu muội.

Lệnh Hồ đại ca nói:

- Ngươi đi đi! Chạy lẹ đi! Còn ở đây liên thoảng làm chi? Ta là Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc nghe nói vậy không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- Tại sao đại sư ca lại mạo tên mình?

Quan tiên sinh gật đầu nói:

- Gã Lệnh Hồ Xung làm điều hay mà không nhận lấy tiếng. Đúng là bản sắc của bọn nghĩa hiệp chúng ta.

Lao Đức Nặc lại nghĩ thầm:

- Đại sư ca vốn là người giáo hoạt kỳ quái, vụ này chắc đại sư ca có dụng ý gì? Y là một nhân vật võ công trác tuyệt mà chết về tay La Nhân Kiệt phái Thanh Thành thì thật đau xót!

Định Dật sư thái liếc mắt nhìn Lao Đức Nặc, tự nói một mình:

- Gã Lệnh Hồ Xung thật vô lễ dám thóa mạ cả ta. Hừ chắc sợ ta sau này tra hỏi đến, nên đem tội lỗi trút lên đầu kẻ khác.

Đột nhiên mục quay lại nhìn Lao Đức Nặc trừng mắt hỏi:

- Lao Đức Nặc. Lúc ở trong sơn động kẻ mắng ta là mù hồ đồ có phải người không?

Lao Đức Nặc thấy mù biến sắc và giọng nói ra chiều tức giận, vội khom lưng đáp:

- Không phải! Không phải! Đệ tử khi nào dám vô lễ đến thế?

Lưu Chính Phong tủm tỉm cười nói:

- Định Dật sư thái! Lệnh Hồ Xung mạo tên sư đệ Lao Đức Nặc là rất có lý. Lao Đức Nặc hiền triết đây đã biết nghe rồi mới tìm thầy. Địa vị y tuy thấp mà tuổi cao, râu đã dài. Y đáng vào hàng tổ phụ sư đệ Nghi Lâm.

Định Dật nghe Lưu Chính Phong giải thích như vậy liền tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Nguyên Lệnh Hồ Xung có ý bảo tôn danh dự cho Nghi Lâm. Lúc đó trong sơn động tối tăm nhìn nhau không trông rõ mặt thì sau khi Nghi Lâm thoát thân y sẽ bảo người cứu y là Lao Đức Nặc phái Hoa Sơn, thì người ngoài dĩ nhiên không còn đường dị nghị. Như vậy chẳng những gã bảo toàn được sự thanh bạch cho Nghi Lâm mà còn bảo toàn cả uy danh phái Hằng Sơn nữa.

Mụ nghĩ tới đây bất giác trên môi lộ một nụ cười rồi gật đầu nói:

- Thằng nhỏ đó nghĩ chu đáo lắm. Nghi Lâm ! Rồi sau sao nữa?

Nghi Lâm nói:

- Lúc đó đệ tử vẫn không chịu đi liền bảo y: Lao đại ca! Ngũ nhạc kiếm phái đã như cây liên cành. Đại ca vì cứu tiểu muội mà mạo hiểm thì khi nào tiểu muội gặp nạn chạy trốn lấy một mình. Sư phụ nghe biết việc này, tiểu muội không còn tình nghĩa khí đồng đạo, người sẽ giết tiểu muội.

Định Dật vỗ tay reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Người nói phải đó! Chúng ta đã là người học võ nếu không nghĩ ngợi gì đến nghĩa khí giang hồ thì sống không bằng chết. Bất luận là nam hay nữ đều phải thế cả.

Mọi người nghe mù nói ra chiều sáng khoái đều nghĩ bụng:

- Vị lão ni cô này khí khái chẳng kém gì bậc tu mi.

Nghi Lâm kể tiếp:

- Đệ tử nói vậy nhưng Lệnh Hồ đại ca càng thóa mạ lớn hơn: "Con tiểu ni cô khốn nạn này! Người ở đây làm vướng chân tay ta, khiến ta không thi triển được "Hoa Sơn kiếm pháp" thiên hạ vô địch. Nhất định người muốn lao vào tay Điền Bá Quang phải không? Té ra người thông đồng với gã cố ý hãm hại ta... Lao Đức Nặc này bữa nay phải vận xui vừa ra cửa đã gặp ni cô lại là một tiểu ni cô tuyệt tử, tuyệt tôn đến 18 đời con, cháu nó làm hư, con người sắt thép chém không vào, làm hư cả một kiếm pháp tuyệt đại kỳ diệu mà còn lo không giữ nổi tính mạng cho nó nữa. Hồng rồi! Hồng rồi! Điền Bá Quang! Người chém ta một đao cho chết quách đi! Bữa nay ta thật tới số rồi đây!".

Mọi người nghe Nghi Lâm mồm mép béo lẻo, thanh âm uyển chuyển, trong trẻo. Cô thuật những câu nói thô tục vô lại của Lệnh Hồ Xung mà rất lọt tai.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Đệ tử nghe Lệnh Hồ đại ca nói vậy tuy biết y cố ý thóa mạ để mình chạy cho thoát thân. Đệ tử cũng nghĩ rằng: mình có ở lại sơn động song võ công kém cỏi thì chẳng những không giúp được gì cho Lệnh Hồ đại ca mà còn khiến y vướng víu chân tay không thi triển được Hoa Sơn kiếm pháp đến chỗ tinh diệu.

Định Dật hắng giọng một tiếng nói:

- Thằng nhỏ đó thật khoác lác hết chỗ nói. Hoa Sơn kiếm pháp nhà gã bất quá chỉ có bấy nhiêu mà gã dám xưng là thiên hạ vô địch.

Nghi Lâm ngây thơ nói:

- Sư phụ! Đó là y hăm dọa Điền Bá Quang để gã biết khó khăn mà rút lui chăng? Đệ tử nghe y mắng mỗi lúc một dữ hơn, liền nói:

- Lao đại ca! Tiểu muội đi đây! Sau này sẽ có ngày gặp mặt.

Y lại mắng thêm:

- Đồ khỉ cứ cút đi! Càng xa càng tốt. Mỗi lần gặp ni cô hề đánh bạc là thua. Ta vĩnh viễn không muốn nhìn mặt ngươi nữa. Lão tử bình sinh thích đánh bạc thì còn gặp ngươi làm cái gì?

Định Dật sư thái lại nổi giận đùng đùng, vỗ bàn quát lên:

- Thằng lỏi con láo thật ! Sao ngươi không đâm lòi ruột gã ra rồi bỏ đi?

Nghi Lâm đáp:

- Đệ tử sợ y nổi nóng đành phải bỏ đi ra khỏi sơn động. Trong động lập tức những tiếng binh khí chạm nhau chát chúa vang lên. Đệ tử nghĩ rằng: Nếu Lệnh Hồ đại ca đại ca mà bị bại dưới bàn tay Điền Bá Quang tất hẳn bắt đệ tử. Còn đại ca mà thắng ra khỏi cửa động có gặp đệ tử lại khiến y xúi quẩy đánh bạc thua. Đệ tử nghĩ thế rồi nghiêng răng chạy đi tìm sư phụ xin lão nhân gia đi viện trợ đặng thu thập tên ác ôn Điền Bá Quang.